

12 DECEMBER

Dat wat Hanna Tapper doodsbang maakt, is niet dat ze plotselingervaart hoe de wereld op dramatische wijze instort. Nee, dat wat haar bloed langzaam in ijs verandert is eerder een sluimerend, lastig te vatten gevoel dat er iets niet helemaal klopt. Alsof iemand de werkelijkheid opnieuw heeft ingericht terwijl zij even niet oplette. Ze kijkt naar de keukentafel voor zich en probeert zich de dag voor de geest te halen dat Bernard, haar man, met die tafel thuiskwam tijdens hun eerste zomer samen. Ze had de tafel diezelfde avond nog hemelsblauw geschilderd. Bernard had gezegd dat ze er sexy uitzag in haar schilderskloffie. Maar de verf had langer nodig gehad om te drogen dan ze hadden gedacht en de rug van haar shirt was helemaal blauw geworden toen ze... de tafel hadden ingewijd.

Eindelijk had het een keer geen pijn gedaan.

Die herinnering had een glimlach bij haar teweeg moeten brengen. Misschien had ze het er zelfs een beetje warm van moeten krijgen. Maar het voelt onwerkelijk, alsof het misschien zelfs nooit is gebeurd. Hoe verberg je wat je voelt als de wereld je aan het wankelen brengt? Hanna weet heus wel dat er geen verschil is tussen dit moment en het moment voor ze de envelop opende. Toch staat alles om haar heen stil, alsof de tijd op pauze is gezet. Of is het eigenlijk juist andersom en gaat de tijd te snel? Voor het keukenraam, aan de andere kant van de blauwe tafel, sneeuwt het zachtjes. Op hun kleine gazon ligt een fijn poederlaagje. De vlokken lijken stil te hangen in de lucht. Net zoals haar hartslag.

‘Wat is dat?’ vraagt Bernard. ‘Hebben we een kerstkaart gekregen?’

Hanna schrikt op. Niet zichtbaar; uiterlijk geeft ze geen krimp. Het is eerder iets in haar binnenste wat begint te trillen. Iets wat Bernard niet mag zien. Hij staat naast haar met de rest van de post, die hij uit de brievenbus heeft gehaald. Ze schudt haar hoofd en hoopt dat ze onverschillig genoeg overkomt.

‘Vast verkeerd bezorgd,’ zegt ze, en ze wappert nonchalant met de verjaardagskaart in haar hand.

Maar haar lichaam laat haar in de steek, zoals altijd. De vrolijke kaart

is verkreukeld in haar harde greep. Drie jaar geleden was ze daar, op die keukentafel, eindelijk zwanger geworden, ondanks alle doktersbezwaren. Ze had het shirt met de blauwe rug ingelijst en wilde het aan Bernard geven als ze hem het blijde nieuws vertelde. Maar nog voor het aan de muur hing, had ze al een miskraam gekregen.

Bernard legt het stapeltje post, voornamelijk reclame, op de keukentafel en pakt de kaart uit haar hand. Hij kijkt fronsend naar de afbeelding: een man in zeiltenuue en een tekstballonnetje.

‘Gefeliciteerd met je verjaardag,’ leest hij voor.

Dan vouwt hij de kaart open. Maar hij zal het niet begrijpen.

Hanna’s benen beginnen te trillen, maar ze wil niet voor Bernards ogen instorten. Haar handen zoeken steun bij de tafelrand. Ze staart strak naar het bord met vleeswaren dat nog niet is afgeruimd na de lunch.

‘Vreemd,’ zegt Bernard, en hij bekijkt de kaart van alle kanten alsof hij een verborgen aanwijzing zoekt. ‘Je bent pas in mei jarig. En verder zat er niets bij?’

Hanna schudt haar hoofd.

‘Misschien is het reclame?’ gaat hij verder. ‘Nee, je hebt vast gelijk. Waarschijnlijk verkeerd bezorgd.’

Ze knikt zonder echt te horen wat hij zegt. Eindelijk legt hij de kaart neer. Hanna realiseert zich dat ze haar adem heeft ingehouden.

‘Zelf heb ik een hele stapel brieven van de belastingdienst,’ zegt haar man. ‘Ik kan maar beter meteen kijken wat ze willen. Het zal wel met de registratie van mijn nieuwe bedrijf te maken hebben.’

Hij zoekt zijn eigen post bij elkaar en loopt de keuken uit. Hanna laat zich op een stoel vallen. Nog een paar tellen en haar benen hadden het begeven. Ze pakt de inhalator voor haar astma en puft drie keer terwijl ze naar de kaart op tafel staart. Ze legt de inhalator neer en stopt haar handen onder haar dijen. Alsof ze haar vingers zou branden als ze de kaart aanraakte.

Wat één ding betreft heeft Bernard gelijk. De kaart is niet voor haar. Maar ze weet voor wie hij wel is, wie er vandaag jarig was geweest. Het lot heeft er niet alleen voor gezorgd dat ze geen eigen gezin kan beginnen, maar ook dat ze niet eens haar eerste gezin mocht behouden.

De verjaardagskaart is voor Cathrin.

Haar grote zus, die al twintig jaar dood is.

DAVID GLUURT NAAR Florence terwijl ze belt. Ze zijn aan het wandelen met Kreskin, en David wilde dat hij een dikker jack had aangetrokken. Zijn Franse bulldog lijkt de kou niet te voelen en jaagt opgetogen blafvend op sneeuwvlokken, elke keer weer even verbaasd als de sneeuwvlok die hij heeft gevangen ineens verdwijnt. Het heeft nog niet veel gesneeuwd, maar het kleine beetje dat er op de bevroren grond ligt, glinstert in de zon. Het pad kronkelt door het bosje achter de wijk met rijtjeshuizen, waar David woont. Kreskin is niet aangeliend. Hij kent de route door en door.

David is blij dat Florence met haar aandacht bij haar telefoongesprek is en niet bij hem, want waarschijnlijk heeft hij een belachelijke grijns op zijn gezicht. Hij kan nog altijd niet geloven dat Florence Tapper, voor wie hij door stortregens zou rennen en vulkanen zou beklimmen en die hem elke keer dat hij haar ziet de adem beneemt, de zijne is. Hij weet zeker dat hij het elk moment kan verpesten.

Florence beëindigt haar gesprek en glimlacht naar David.

‘Staar niet zo,’ zegt ze. ‘Ik probeer te werken.’

‘Je had hier een mug,’ zegt hij, en hij raakt haar hals aan, net boven haar rode sjaal.

Hij draagt geen handschoenen en de beroering veroorzaakt een stroomstoot door zijn huid. Hij kan haar nog steeds niet aanraken zonder haar te willen bespringen en haar de kleren van het lijf te willen rukken. Het maakt niet uit dat het vriest, hij staat zo in vuur en vlam dat hij de sneeuw om hen heen zou doen smelten. Hij weet dat het rolbevestigend en macho, primitief en afgezaagd is, en bovendien een totaal ongepaste reactie voor iemand die toch al vijfendertig is, maar zo is het. Florence lijkt zijn gedachten te kunnen lezen, want ze duwt zijn hand weg.

‘Een mug? In december?’ zegt ze. ‘Tuurlijk.’

Ze zijn pas twee maanden officieel samen. Alhoewel, ‘officieel’ is misschien een groot woord. Haar gezicht vertrekt nog steeds als hij haar zijn vriendin noemt.

‘Wil je morgen echt niet mee naar Norrköping?’ vraagt David. ‘Twee nachten in een hotel. Alleen jij en ik. Hartstikke romantisch.’

Ze kijkt naar hem en fronst diep.

‘Even denken,’ zegt ze. ‘Met jou mee naar NextTech, een congres waar negentig procent van de deelnemers uit mannelijke nerds bestaat...’

‘Stuk voor stuk ontzettend slimme mensen,’ merkt hij op.

‘...en die daar zijn om te luisteren naar andere nerds...’

‘Ondernemers.’

‘...en die zich dan ’s avonds vermaken met bier en lasergamen?’

‘Dat... is niet verplicht.’

Florence wrijft over haar kin.

‘En het alternatief is dat ik helemaal alleen in mijn appartement zit met een glas wijn, terwijl ik me gedraag als een volwassene?’ Ze haakt haar arm door de zijne. ‘Dan weet ik het wel.’

Ze haalt een stukgekauwde bal uit haar zak, en Kreskin begint hoopvol te kwispelen.

‘Bovendien moet er toch iemand voor dit monster zorgen,’ zegt ze, waarna ze de bal voor zich uit het pad op gooit.

Kreskin stuift erachteraan alsof hij nog nooit zo’n mooie bal heeft gezien.

‘Maar even serieus, ik heb al plannen,’ gaat Florence verder. ‘Ik heb een afspraak met mijn oude mentor. Hij heeft me uitgenodigd voor een etentje bij Gondolen.’

‘Jaja, als de kat van huis is, dan danst de muis met andere mannen,’ zegt David. ‘Ik bedoel... Sorry. Dat klonk nogal bezitterig.’

‘Hij is zeventig,’ zegt Florence. Ze laat haar vuist zakken nadat ze hem een speelse stomp tegen zijn borst heeft gegeven.

David zucht. Hij neemt zijn verlies. Maar hij houdt haar hand tegen zijn borst gedrukt. Een sneeuwvlok landt op haar wimpers. Zijn hart bonkt tegen zijn borstkas alsof het eruit wil en zich in haar hand wil nestelen. Hij wil haar duidelijk maken dat de dagen zonder haar de saaiste uit zijn leven zijn. Maar hij zegt niets.

De gebeurtenissen van eerder die herfst hebben hen dichter bij elkaar gebracht. Van de schokkende ontdekking dat hij een van drie broers is, van een drieling zelfs, tot de ontwikkelingen die uitmondde in de moord op Johan Arvidsson en Klaus Nordström. Johan was Davids therapeut, die hem hielp om te gaan met het feit dat hij geen herinneringen had aan de eerste twaalf jaar van zijn leven. Klaus Nordström was politiechef in Stockholm, en lid van een geheim verbond dat zich het Genootschap noemde. Het Genootschap had Johan de opdracht

gegeven om ervoor te zorgen dat David zich nooit zou herinneren wat er in zijn jeugd op het landgoed in Småland is gebeurd. David en Florence hadden de hele herfst in angst voor het Genootschap geleefd.

Hoe kun je samen zo'n vuurproef doorstaan zonder nader tot elkaar te komen? Iedere amateursycholoog zou concluderen dat hij daarom verliefd denkt te zijn op Florence. Maar hij was al lang daarvoor voor haar gevallen. Het had alleen even geduurd voor hij dat aan zichzelf durfde toe te geven.

Maar hij zegt dus niets. Florence heeft hem al meer dan eens Mr Needy genoemd. Hij had er nooit eerder bij stilgestaan, maar het feit dat hij is opgegroeid als een van een drieling heeft er vermoedelijk voor gezorgd dat hij zich aan mensen vastklampt. Daarom heeft hij het altijd verknald in zijn relaties. Hij heeft zijn geliefden verstikt. Is veel te snel gegaan. Die fout wil hij niet nog eens maken.

Kreskin komt terug met de bal. Hij loopt op David af en laat zich in de sneeuw vallen, alsof hij ter plekke is versteend. Hij blijft op zijn rug liggen met zijn poten omhoog en de bal nog altijd in zijn bek. David weet wat er van hem verwacht wordt.

'Goed zo, brave hond!' zegt hij, en hij bukt om Kreskin over zijn buik te krabbelen. 'Was de bal stout? Heb je hem een lesje geleerd? Laten zien wie de baas is?'

Kreskin gromt zachtjes.

'Heb je trouwens nog iets van Samir gehoord?' vraagt David, en hij komt weer overeind, tot Kreskins teleurstelling. 'Is de politie al wat verder gekomen?'

De dubbele moord op Johan en Klaus was breed uitgemeten in de media. De eerste weken werd er elke dag wel een nieuwe theorie gepresenteerd over de betrokkenheid van de politiechef. De politie zelf was echter zwijgzaam over het onderzoek, en bij gebrek aan verse brandstof was het nieuwsonderwerp naar de achtergrond verdwenen. Maar David en Florence weten dat er sporen zijn die naar David kunnen leiden, en ook naar zijn moeder. Met behulp van Samirs luisterend oor bij de politie blijven ze op de hoogte van de ontwikkelingen in het onderzoek.

Blijkbaar heeft Kreskin genoeg gekregen van zijn baasje, want hij staat op en legt de bal voor Florence' voeten neer. Ze pakt hem op en gooit hem tussen de bomen langs het pad. De hond zet het slippend op een rennen en baant zich dwars door de dichtstbijzijnde sneeuwbank een weg door het bos.

'Ze zoeken nog steeds naar een link tussen Johan en Klaus,' zegt ze. 'Ze zijn ervan overtuigd dat Klaus en Johan elkaar hebben omgebracht.'

Wat voor de helft waar is, omdat Klaus inderdaad door Johan om het leven is gebracht. En Klaus' vingerafdrukken zijn aangetroffen op het mes waarmee Johan is gedood. Maar de politie weet niet dat Sandro in werkelijkheid degene was die Johan heeft vermoord, en ook niet dat Sandro het eigenlijk op David had voorzien.

'Sandro heeft na afloop goed onder de radar weten te blijven. En de politie weet niet dat wij erbij waren en alles hebben gezien,' vervolgt Florence.

Maar niets is zeker. Er hoeft maar één agent of journalist een beetje geluk te hebben en hij vindt een spoor naar David. Hij is de verbindende factor tussen de moordslachtoffers.

David hoort zijn hond blaffen tussen de bomen.

'Wordt het niet eens tijd om contact op te nemen met Urban?' vraagt David. 'Ik weet dat we voorzichtig moesten zijn, maar tot nu toe heeft niemand hem verdacht van enige betrokkenheid. En ik heb een vraag aan hem waar ik heel graag een antwoord op wil.'

'Je verdwenen broer,' zegt Florence. 'Denk je dat Urban weet waar hij is?'

Toen David opgroeide, had hij twee broers. Nadat de ene was gestorven, probeerden David en zijn andere broer te vluchten van het landgoed. David viel, knalde met zijn hoofd tegen een steen en raakte zijn geheugen kwijt, maar zijn broer wist te ontkomen. Dat was drieëntwintig jaar geleden. Sindsdien heeft David hem nooit meer gezien.

Urban Jacobsson is niet alleen 's lands grootste schroevenproducent en vastgoedeigenaar, maar naast Klaus ook het enige lid van het Genootschap wiens naam David en Florence kennen. En in tegenstelling tot Klaus heeft Urban hen geholpen. Zonder Urban zou David nog altijd in het duister tasten. Of, waarschijnlijker, dood zijn.

'Dat dacht ik ook al,' zegt Florence, en ze pakt haar telefoon. 'Mischien is het tijd om hem te bellen.'

'Dat zal hij leuk vinden,' zegt David sarcastisch.

Terwijl Florence tussen de contacten op haar telefoon zoekt, loopt David naar de bomen. Waar is die hond in vredesnaam gebleven? Ten slotte ziet hij hem. Kreskins snuit is wit van de sneeuw. De hond is druk bezig iets te begraven, zo diep als hij kan. Iets wat verdacht veel op een rode bal lijkt.

'Kreskin, waar is de bal?' vraagt David.

Kreskin draait zich om en keft kort, terwijl hij met zijn achterpoten sneeuw over de bal schopt.

'Geen idee waar hij kan zijn? Wat jammer. Nu moeten we gaan.'

Kreskin begint triomfantelijk te blaffen en loopt langs David heen terug naar het pad, zonder achterom te kijken. David schudt zijn hoofd.

Florence is net klaar met bellen als David weer bij haar staat.

‘Je had gelijk, hij stond niet te juichen,’ zegt ze. ‘Maar hij ging ermee akkoord om ons vanmiddag te zien.’

David reageert slechts met een knikje.

‘Verwacht er niet te veel van,’ zegt Florence als ze zijn gezicht ziet. ‘Je broer wordt al heel lang vermist. De kans dat hij nog leeft, en dat Urban bovendien meer zou weten, is heel klein.’

‘Ik weet het,’ zegt David met nog een knikje.

Maar hij moet hoop houden. Hij heeft zich nooit in zijn leven heel gevoeld. Alsof er een deel van hem ontbrak. En als zijn broer nog leeft, en Urban weet waar hij zich bevindt... Dat zou betekenen dat hij een deel van zichzelf terugkrijgt.

Hij blijft staan en slaat zijn armen om Florence heen, trekt haar dicht tegen zich aan. Hij snuift haar geur op, een geur van winterzon en zomerstrand en avontuur en beloftes, en hij vervloekt zichzelf omdat hij zich weer van zulke clichés bedient. Maar de woorden laten hem in de steek. De warmte van haar lichaam dringt door alle lagen kleding heen, tot op zijn huid. Ze protesteert niet.

‘Als we thuis zijn, ben je van mij,’ fluistert hij in haar oor. ‘We hebben nog tijd genoeg voor we naar je zus moeten.’

‘Ik dacht dat jij nog moest bijkomen van vanmorgen,’ zegt Florence, en ze drukt zich dicht tegen hem aan.

Hij voelt zijn lichaam reageren. Florence’ mondhoek krult op; ze is zichtbaar tevreden met het effect dat ze op hem heeft.

‘Ik hoop voor je dat je me straks niet teleurstelt,’ zegt ze. ‘Anders doe jij een week lang de afwas.’

HANNA KIJKT NAAR de peperkoekjes op de bakplaat.

‘Verdomme!’ roept ze uit, en ze trekt de oven open.

Ze zijn zwart verbrand. Daarnet waren ze nog niet eens gaar, en ze had zich alleen even omgedraaid.

‘Wat is er?’ vraagt Bernard.

Als de scherpe brandlucht zijn kant op komt, begint hij te hoesten. Hanna voelt de tranen opwellen. Ze probeert ze tegen te houden. Het slaat nergens op dat ze moet huilen om een paar aangebrande peperkoekjes. Maar door de hormoonbehandelingen is ze zichzelf niet meer. Ze weet dat het daardoor komt, maar dat helpt niet. De hele wereld is tegen haar en ze voelt zich een mislukkeling. Een mislukkeling die niet eens peperkoekjes kan bakken.

‘Rustig maar,’ zegt Bernard.

Hij haalt de bakplaat uit de oven en zet die op een onderzetter op het aanrecht. Dan neemt hij Hanna in zijn armen.

‘Het zijn maar koekjes,’ zegt hij.

‘Alsof ik dat niet weet,’ zegt Hanna snikkend. ‘Maar ik zweer dat die perfecte rotzussen van jou nooit in hun leven een peperkoekje hebben laten verbranden. Zeker Florence niet.’

‘Dat zal wel. Maar dan alleen omdat Florence er nog nooit ook maar een heeft gebakken.’

‘Maar als ze dat wel deed, zouden het perfecte koekjes zijn. En David en zij krijgen vast voorbeeldige kinderen.’

Bernard houdt haar een stukje van zich af zodat hij haar kan aankijken.

‘Nu loop je wel erg op de zaken vooruit,’ zegt hij.

‘Je weet wat ik bedoel,’ zegt ze, en ze slaat haar blik neer.

Het is haar schuld dat ze nog geen kinderen hebben. Wat Bernard ook zegt. Het was al begonnen toen ze nog een puber was. Ze had zo’n vreselijke pijn in haar buik als ze ongesteld was. Niet zomaar pijn, nee, het was alsof iemand haar opensneed met een mes. Elke maand. Uiteindelijk werd er endometriose bij haar vastgesteld. Ze was toen nog

te jong om goed te begrijpen wat dat precies inhield, maar ze snapte wel dat ze de rest van haar leven pijn zou hebben en vermoedelijk niet via de natuurlijke weg zwanger zou kunnen worden.

Als een extra klap in haar gezicht was het enige wat haar klachten verminderde een medicijn dat ook het oestrogenniveau in haar lichaam verlaagde. Wat ervoor zorgde dat ze geen eisprong meer kreeg. Ze had dan wel geen pijn meer, maar haar dromen over een eigen gezin kon ze gedag zeggen. Net als haar libido. Daarvoor in de plaats kreeg ze vijftien kilo extra en een slechte huid. De jaren tussen haar vijftiende en vijfentwintigste waren niet bepaald rozengeur en maneschijn geweest.

Toen had ze Bernard leren kennen. En voor het eerst had er licht in de duisternis gegloord. Bernard had ivf voorgesteld. Maar zelfs op dat vlak schoot ze tekort. Ze waren net begonnen aan de vijfde ronde. Mischien was dit wel hun laatste kans. Bernard had er niets over gezegd, maar hij was al over adoptie begonnen. Als ze in zijn schoenen stond, zou ze ongelooflijk teleurgesteld zijn, dus uiteraard ging ze ervan uit dat hij dat ook was. Ook al zei hij niets.

Haar ouders, Sören en Anita, wilden natuurlijk ook graag kleinkinderen. Ze hadden Adam al, de zoon van haar broer, en beweerden daar meer dan tevreden mee te zijn. Maar zij wist wel beter.

Intussen plantten de vrouwen in haar schoonfamilie zich probleemloos voort. Behalve Florence dan, die het lef had om het niet eens te proberen. Maar net zoals de meesten zou zij een eventuele toekomstige zwangerschap ook wel als vanzelfsprekend zien. Als een keus. En waarschijnlijk zou ze nog gelijk krijgen ook. Ze zou vast bevrucht raken zonder ook maar uit de kleren te hoeven gaan.

Ze ziet haar spiegelbeeld in het raam en schrikt. Wie die vrouw die terugkijkt ook is, het is niet iemand die ze wil zijn. Die klotehormonen ook. Ze weet dat het onredelijk is om boos te zijn op Florence. Het is gewoon fijn om een uitlaatklep te hebben.

‘Ik moet nog even verder aan dat artikel over mijn vader,’ zegt ze, en ze veegt haar tranen af met een stukje keukenpapier. ‘Ik heb nog een paar mensen gevonden om te interviewen. Hopelijk kunnen zij me meer vertellen dan ik tot dusver te weten ben gekomen. Ik had eerlijk gezegd niet gedacht dat het zo moeilijk zou zijn om iets los te peuten. Hoe laat moesten we ook alweer bij je zus zijn?’

‘Philomene zei dat we vanaf zeven uur welkom waren,’ zegt Bernard, en hij kijkt hoe laat het is. ‘En we gaan naar mijn zus en jóúw broer. Mocht je zijn vergeten dat ze getrouwd zijn.’

‘Prima. Dan heb ik nog tijd om nieuwe peperkoekjes te bakken.’

FLORENCE WIL NET de liftdeur openen om uit te stappen als Marco, Urban Jacobssons chauffeur en manusje-van-alles, al toesnelt om dat voor haar te doen. Marco zet een stralende glimlach op.

‘Florence!’ roept hij uit. Hij neemt haar gezicht in zijn handen en kust haar vluchtig op beide wangen. ‘*¡Me alegre de verte!*’

Zijn volle snor kriebelt tegen haar huid.

‘Ook leuk om jou te zien, Marco,’ zegt ze.

‘Urban wacht op jullie in de salon,’ zegt Marco, en hij leidt hen naar de hal. ‘Señora Kiki is net de deur uit.’

De voordeur van Jacobssons nederige stulpje, een statige etage aan Narvavägen die waarschijnlijk het duurste appartement van Stockholm was geweest, ware het niet dat Urban het hele pand bezit, staat al wijd open.

De met marmer beklede hal is groter dan in Florence’ herinnering. Ze gokt dat haar hele appartement in Urban Jacobssons voorportaal zou passen. Ze denkt aan wat Marco zojuist heeft gezegd over Kiki en kijkt schuin opzij naar David. Hij lijkt hetzelfde te denken. Het was beter geweest om haar erbij te hebben. Kiki’s invloed op haar man heeft hen al meer dan eens geholpen.

Marco kucht en houdt twee paar schoenovertrekken omhoog.

‘*La señora* heeft onlangs kamerbreed wit tapijt laten leggen,’ zegt hij.

Natuurlijk. In de winter. Florence en David trekken allebei een paar schoenovertrekken aan. Ze lopen de trap in de hal op naar de woonkamer. Het geknisper van het plastic op het parket verstomt zodra ze de salon binnenstappen. Het tapijt is als zachte, krijt witte sneeuw onder hun voeten.

Florence had verwacht dat op de enorme tv aan de muur een van Urbans lievelingsprogramma’s te zien zou zijn. De industriebons heeft een zwak voor realityseries over huisvrouwen in om het even welke Amerikaanse stad. Maar de tv staat uit. Urban staat midden in de kamer op hen te wachten. Oei. Dat belooft niet veel goeds.

‘Florence, David,’ zegt hij met een knikje. ‘Ik neem aan dat je me

wilde zien om onze samenwerking officieel te beëindigen, Florence. Ik heb je immers in de arm genomen om David bij te staan, en dat is niet meer nodig. Moet ik iets ondertekenen?’

‘Ik... Pardon, natuurlijk,’ zegt Florence. ‘Je hoeft niets te ondertekenen, ik zal je de bevestiging sturen als ik morgen op kantoor ben. Maar dat was niet waarvoor ik belde. We willen je wat vragen.’

Urban slaakt een demonstratieve zucht en gaat in een fauteuil zitten. Hij slaat zijn ene been over het andere en plaatst zijn vingertoppen tegen elkaar. Oké, dus hij speelt weer zijn oude machtsspelletje. Prima. Wat hij kan, kan Florence ook.

‘Het is ook altijd wat met jullie twee,’ zegt hij.

Het was niet slim van Urban om te gaan zitten. Florence doet twee stappen naar voren, zodat hij omhoog moet kijken om met haar te kunnen praten.

‘Davids broer,’ zegt ze. ‘Die is gevlucht.’

Urban vertrekt geen spier.

‘Ik begrijp dat je eerder niet over hem hebt verteld,’ zegt David. ‘Toen er nog een kans bestond dat ik het me niet zou herinneren. Maar ik weet dat een of meerdere leden van het Genootschap hem en mij hebben helpen vluchten. Ik weet niet wie ons heeft geholpen. Maar ook als jij er niet bij was, zul je toch wel weten hoe het is gegaan? Dat is alles wat ik van je vraag. Dat je vertelt wat je weet, zodat ik hem kan vinden.’

Florence weet dat David zijn best doet om zijn verwachtingen te temperen. Zijn verdwenen broer kan ook diezelfde nacht nog zijn verdronken in het meer. Maar ze hoort de hoop in zijn stem. Want zijn broer zou bijvoorbeeld ook piloot kunnen zijn geworden. Of docent aan een universiteit. Of berggids in de Andes. Of professioneel pokerspeler. Of dakloos. Op dit moment is niets onmogelijk.

Urban schudt zijn hoofd.

‘Je had niet moeten komen,’ zegt hij, en hij wijst naar David. ‘Als het Genootschap wist dat je hier nu was...’

Zijn stem sterft weg. De stilte is zwaar van onuitgesproken dreigementen.

‘Maar dat weten ze niet,’ zegt Florence. ‘Want van jou zullen ze het niet horen, toch?’

Urban staart voor zich uit, langs Florence en David heen. Alsof hij ergens over nadenkt.

‘Jullie denken toch zeker niet dat het voorbij is?’ vraagt hij.

Florence werpt een blik op David. Zoveel informatie hebben ze nog nooit uit Urban weten los te krijgen.

‘We hebben niets meer van het Genootschap gehoord sinds ze Sandro en Esben achter ons aan hadden gestuurd,’ zegt ze. ‘Het lijkt erop dat ze zich hebben teruggetrokken toen de politie zich ermee begon te bemoeien.’

Urban schudt zijn hoofd.

‘Sandro is niet ingehuurd door het Genootschap, maar door hém. Ik kan me niet voorstellen dat hij het heeft opgegeven. Hij wacht gewoon zijn tijd af. Maar wat weet ik? Ons vertelt hij niets meer.’

‘Over wie heb je het?’ vraagt David.

‘Ik denk dat je dat wel weet. Jij hebt hem immers vaker gezien dan wij allemaal.’

David pakt Florence’ arm beet en ze kijken elkaar aan. Een halve seconde lang ziet Florence een tienjarige, doodsbange David.

‘Maar dat is niet waarvoor jullie hier zijn,’ zegt Urban op een toon die geen ruimte laat voor nog meer vragen. ‘Wat je broer betreft weten jullie het meeste al. En het is zo lang geleden gebeurd. Ik zal naar mijn bankkluis moeten om wat documenten te halen. Laten we eind deze week opnieuw afspreken. Dan geef ik jullie alles wat ik heb. Daarna moeten jullie beloven mij erbuiten te laten. Ik wil hier niets meer mee te maken hebben.’

Hij is even stil. Als hij weer begint te praten, is zijn toon vriendelijker.

‘Maar David, wees niet al te teleurgesteld,’ zegt hij. ‘Ik heb al heel lang niets meer gehoord.’

‘Maar hij leeft nog?’ vraagt David.

Hij kijkt zo hoopvol dat Florence bang is dat hij uit elkaar zal spatten.

‘Om eerlijk te zijn weet ik dat niet,’ zegt Urban. ‘Maar ik hoop het echt, met het oog op alles wat we voor hem hebben moeten doorstaan.’

‘“We”?’ zegt David. ‘Wie was er nog meer bij betrokken?’

‘Dat... is niet aan mij om te onthullen,’ zegt Urban, en hij schraapt zijn keel. ‘Je moet weten wanneer het genoeg is.’

Hij fronst. Florence gebaart discreet dat David een stap naar achteren moet doen. Het laatste wat ze willen is dat de grote industriebons zich onder druk gezet voelt en zijn zojuist gedane beloftes weer intrekt. Vooral nu Kiki er niet bij is om hem bij te sturen.

‘Ontzettend bedankt,’ zegt Florence met een brede glimlach. ‘Ik zal je de officiële beëindiging van onze samenwerking sturen, en jij stelt me op de hoogte zodra je de bewuste documenten hebt. Daarna zul je niet meer van ons horen, dat beloof ik.’

Ze probeert zo monter en zakelijk mogelijk te klinken om alle emoties van hun gesprek uit te wissen, emoties die ervoor kunnen zorgen dat Urban zich bedenkt.

‘Doe je geweldige vrouw de groeten als ze thuiskomt,’ vervolgt ze. ‘En Paulina ook, natuurlijk.’

Ze schudden elkaar de hand en Florence en David lopen terug naar de hal, waar Marco wacht om hun schoenovertrekken aan te nemen. Het was een bewuste zet om af te sluiten met het noemen van Paulina’s naam. Paulina is Urbans volwassen dochter, met wie het contact dankzij David en Florence onlangs is hersteld. Florence wilde het niet hardop zeggen, maar Urban staat bij hen in het krijt.

NAPOLEON STAAT OP de steiger en kijkt uit over het bevroren water. Het is bijna nacht. Niet dat dat iets uitmaakt, want de zon gaat al om drie uur 's middags onder. De kou kwam dit jaar vroeg en het gazon achter hem is bedekt met een bijna ongerept laagje sneeuw. De enige uitzondering is het pad dat naar de steiger leidt. Hij komt hier 's avonds graag. Steigers hebben iets bijzonders. Ze geven je het gevoel dat je net zo veilig bent als op het land, maar eigenlijk zijn het gewoon dunne plankjes die zich uitstrekken boven duisternis en chaos. Als je op een steiger staat, sta je boven de afgrond.

Hij schudt zijn hoofd. Hij heeft geen tijd voor filosofische overpeinzingen, wat Nietzsche ook mag willen. Hij kijkt naar de telefoon in zijn hand. Het is hoog tijd voor nieuwe stappen, nu het bij de politie weer rustig is. Hij realiseert zich dat hij, nu Sandro weg is, eigenlijk niet langer Napoleon is. Dat was Sandro's bijnaam voor hem. Maar die naam bevalt hem wel. Als keizer was Napoleon Bonaparte natuurlijk veel te opzichtig, naar zijn smaak. Toch heeft de naam wel wat. Hij heeft besloten hem te behouden. Het is prettig om een naam te hebben voor dat deel van hem dat... voortvarend moet zijn. Hij heeft zijn gewone identiteit, en ook die van Napoleon. Dat betekent niet dat hij ineens een gespleten persoonlijkheid heeft of dat hij gek is geworden. Het zorgt gewoon voor orde en rust.

In het begin was het alleen de bedoeling om David Lund af te schrikken, niet om hem uit te schakelen. Maar zoals dat zo vaak gaat met plannen, is ook dit plan gaandeweg veranderd. David bleek vasthouder dan Napoleon had verwacht. En dus moet David weg. Dat is de enige oplossing. En als hij bedenkt hoe alles is gelopen – de huidige situatie had hij in zijn wildste fantasieën nog niet kunnen zien aankomen, wat hem enorm irriteert –, dan weet hij dat het niet eindeloos kan wachten. Gelukkig zijn er nog steeds mensen binnen het Genootschap die de ernst van de situatie inzien, mensen wier leven zal instorten als David gaat praten.

Hij pakt de telefoon, zoekt een nummer op en belt. Zodra er wordt

opgenomen, begint hij uit te leggen wat er moet gebeuren. Dat duurt niet lang. Maar degene met wie hij praat, is dan ook scherp van geest. Niet zoals die bibberende deegklomp van een Urban Jacobsson.

De wind waait over het water van Baggensfjärden en veegt de sneeuw van het ijs. Hij slaat zijn armen om zich heen. Hij heeft het nieuwe plan al een paar weken geleden in werking gezet. Tot nu toe loopt alles op rolletjes.

Hij zoekt nog een telefoonnummer op terwijl hij terugloopt naar het huis. Deze keer belt hij Urban.

Het voordeel van deegklompen is dat je ze kunt kneden zoals je wilt.